

οὗτος θὰ εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀντιστῇ εἰς τὰ θέλγητρα ὡραίας κόρης εἰκοσαετίδος, ἥτις προσέφερον αὐτῷ, πλὴν τῆς νεότητος καὶ τοῦ γοήτρου τῆς, τοσαύτην περιουσίαν;

Ἄλλως τε, μήπως ὑπεχρεοῦτο αὐτὸς νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ λάθη τοῦ ἄλλου καὶ ν' ἀναλάβῃ ὡς δὸν Κιχῶτος πόλεμον κατὰ τῶν ἐλαττωμάτων!

Ἄ! ὄχι, βεβαίως ὄχι.

Ἡ Ζουάννα ἦν ὁμολογουμένως λίαν ἐνδιαφέρουσα. Τίς ὅμως ἐβεβαίωσε ὅτι ἡ παιδαγωγὸς αὕτη, ἡ ἄπορος, δὲν εἶχε κερδοσκοπήσει ἐπὶ τῆς περιουσίας τοῦ κόμητος δ' Ἀμβαρές, ἐκτιμῶσα μᾶλλον τὴν πολυτέλειαν ἢ τὰ ἀτομικὰ ἐκείνου προσόντα;

Ἐπὶ τέλους ἡτοιμάζετο νὰ μεταβῇ εἰς Σαὶν-Ζιλδὰς. Τὸ ταξείδιον τοῦτο θὰ ἦτο ἄλλως τε λίαν εὐχρηστον δι' ἐαυτόν, θὰ διήρχετο δὲ εὐχάριστους ὥρας μετὰ τῶν ἄλλων ἐν τῷ πύργῳ δὲ Φοντερόζ κεκλημένων.

Ταῦτα διανοούμενος, ἐσήμανε τὸν κώδωνα καλῶν τὸν θαλαμηπόλον του.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Καὶ πράγματι, ὁ μαρκήσιος βλέπων ὅτι, ὑποτασσόμενος εἰς τὸν Πάπαν μετὰ τὸν Μαμφρέδην, δὲν θὰ ἐκέρδιζε μέγα τι, ἐπρωτίμηνε νὰ διατηρήσῃ τὴν ἐχθρικὴν στάσιν του καὶ νὰ περιμείνῃ τὴν κατάλληλον περίστασιν, ὅπως πωλήσῃ ἀκριβὰ τὴν ὑποταγὴν του.

Ἡ περίστασις δὲν ἐβράδυνε πολὺ.

Ὁ Μαμφρέδης ἐβλεπε τὴν αὐθάδειαν τῶν Νεαπολιτῶν φυγάδων Μόρρα τοῦ Ἀκουίνου καὶ Σὲν Σεβερίνου, οἵτινες ἦσαν ἐπίσης ἐν τῇ αὐτῇ τοῦ Πάπα, καὶ μετὰ θαυμασίας ἐπιδειξίοντος προσεποιεῖτο ὅτι οὐδὲν ἐνόει· ἀλλὰ τὰς κατ' αὐτοῦ προσβολὰς ἐφύλασσε ἐν τῷ βάθει τοῦ πνεύματός του, ἔχων σταθερὰν ἀπόφασιν ἵνα ἡμέραν τινὰ ἐκδικηθῇ.

Ἐν τούτοις, ὁ Βονέλλος τοῦ Ἀγγλῶνος, ὁ ἀσπονδότερος τῶν ἐχθρῶν του, ἐπιτυχῶν παρὰ τοῦ Πάπα τὴν περιβολὴν μέρους τοῦ πριγκιπάτου τοῦ Τάραντος, ἀπῆρχετο ὅπως λάβῃ κατοχὴν αὐτοῦ, διὰ τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀλεζίνδας.

Ὁ Μαμφρέδης, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ Χόχεμπεργ μετὰ τοῦ στρατοῦ του ἐπλησίαζεν, ἀνεχώρησεν ἐκ Τεάνου, πορευόμενος εἰς συνάντησίν του, ὅπως συνεννοηθῇ μετ' αὐτοῦ.

Κατὰ τύχην, συνήντησε καθ' ὁδὸν τὸν

Βονέλλον. ὅστις πεφυσιωμένος ἐπροχώρει κατέχων τὸ δεξιὸν μέρος τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Μαμφρέδης ἐξώρκισε τοὺς μετ' αὐτοῦ, ὅπως τὸν κήψωσιν ἀνενόχλητον, διότι θὰ εἶχον πάντοτε καιρὸν νὰ ἐκδικηθῶσιν.

Ἄλλ' οὗτοι ἀπήντησαν ὅτι οὐδέποτε θὰ ἠνείχοντο νὰ γίνῃ τοιαύτη προσβολὴ κατὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ αὐτοκράτορος Φρειδερίκου. Ἐν τούτοις, αἱ δύο συνοδίαὶ ἐπλησίασαν πρὸς ἀλλήλας, καὶ οἱ τοῦ Βονέλλου δὲν ἐφαίνοντο εὐδιάθετοι νὰ ὑποχωρήσωσιν.

Τότε ὁ Μαρῖνος Καπέκας, ἀνὴρ ὀρμητικὸς καὶ φιλτατος τοῦ Μαμφρέδου, ὤρμησεν ἔφιππος καὶ πλήξας διὰ τοῦ μετασιδηρῶν ἡλῶν ροπαλοῦ του τὸν ὦμον τοῦ Βονέλλου, εἶπεν αὐτῷ:

— Ἀρίππευσον. δοῦλε, καὶ φέρε σέβας πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ βασιλέως σου.

Οἱ λόγοι οὗτοι ὑπῆρξαν τὸ σύνθημα τῆς μάχης. Αἱ δύο συνοδίαὶ, ξιφουλκήσασαι, ἐπετέθησαν κατ' ἀλλήλων.

Ὁ πρίγκηψ, μὴ δυνηθεὶς νὰ κωλύσῃ τὴν συμπλοκὴν, ἐσκέφθη ὅτι ὤφειλε νὰ πράξῃ πᾶν ὅ, τι ἠδύνατο ὅπως αὕτη ἀποβῇ ὑπὲρ αὐτοῦ.

Ὅθεν, ὡς γενναῖος ἱππότης, ὀρμήσας μετ' ἀπιστεύτου μανίας κατὰ τοῦ Βονέλλου, ἤρπασεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ λόφου, ἔλυσεν τὴν προστατεύουσαν τὴν κεφαλὴν του κόρυθα, καὶ διὰ τοῦ ἐγχειριδίου ἔκοψε τὸν λαιμὸν του.

Οἱ μετὰ τοῦ Βονέλλου, ἰδόντες τοῦτο, ἔφυγον ἀπὸ ρυτῆρος. Ὁ Πάπας, μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ Βονέλλου, ὠργίσθη λίαν καὶ ἐπεμψεν ἄνδρας πρὸς καταδίωξιν τοῦ φονέως.

Ὁ Μαμφρέδης, βλέπων ὅτι δὲν ἦτο ἀσφαλὴς ἐν τῷ πεδίῳ, κατέφυγε μετὰ τῶν ὁπαδῶν του εἰς τὸ φρούριον τῆς Ἀσέρρας, ὅπου ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας.

Ὁ Βερτόλδος, ἰδὼν τὸν Μαμφρέδην ὑποπεσόντα εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Πάπα, ἐκηρύχθη ἀμέσως κατ' αὐτοῦ, πωληθεὶς μεθ' ὅλου τοῦ στρατοῦ του εἰς τὸν Ἰννοκέντιον. Ὁ μαρκήσιος Λάνσιος συνεβούλευσε τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Μαμφρέδην ν' ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς Ἀσέρρας.

Ὁ Μαμφρέδης, πλάνης καὶ φυγᾶς, δὲν εἶχε πλέον πού τὴν κεφαλὴν κλίνειν. Ἦλπιζεν ὅτι θὰ κατέφευγεν εἰς Λουκερίαν, ἀλλὰ καὶ ἡ πόλις αὕτη ἦτο εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν του.

Ἐν τούτοις, μὴ ἔχων ἄλλο καταφύγιον, ἀπεφάσισε νὰ καταφύγῃ ἐκεῖ, ὅπως δῆποτε.

Ἀλλὰ χεῖμαρροι, ὄρη καὶ ἐχθροί, ἐπεπρόσθουν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς πόλεως ἐκείνης.

Τίς θὰ συγκατετίθετο νὰ διατρέξῃ μετ' αὐτοῦ προφανέστατον κίνδυνον, συμμεριζόμενος τὴν συμφορὰν του;

Οἱ Κορράδος καὶ Μαρῖνος Καπέκας, ἔκτακτον παράδειγμα ἀδελφικῆς ἀγάπης καὶ πίστεως, ἐνέπλησαν αὐτὸν θάρρους, διότι—ὡς ἔλεγον—γινώσκοντες καλῶς τοὺς βράχους ἐκείνους, ἡλπίζον ἐπὶ τὸν Θεὸν ὅτι θὰ τὸν ἔφερον εἰς ἀσφαλὲς μέρος.

Ἦρχισαν νὰ ὁδοιποροῦσι.

Κατ' ἀρχὰς οὐδὲν ἀπήντησαν κώλυμα. Ἀχρὶ τοῦ Μαλλιάνου, δὲν εἶδον ψυχὴν ζῶσαν. Ἀφικόμενοι εἰς τὴν κόμην ἐκείνην, εὗρον ἀπόσπασμα τοῦ στρατοῦ τοῦ Βερτόλδου, ὅπερ ἔμενεν ἐκεῖ, ἔχον διαταγὴν νὰ κλείσῃ πᾶσαν ὁδὸν σωτηρίας εἰς τὸν Μαμφρέδην.

Οἱ φυγάδες ἐνόησαν τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον καὶ ἐζήτησαν νὰ διαφύγωσιν αὐτὸν μετὰ μεγίστης ἐπιτηδειότητος.

Ἦσαν δ' ἐγγὺς νὰ κατορθώσωσι τοῦτο, ὅτε κατὰ τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ συνήντησαν διπλὴν σειρὰν ἀμαξίων.

Οἱ φρουροὺντες ταῦτα στρατιῶται ἠρώτησαν αὐτοὺς ποιοὶ ἦσαν.

Οἱ πλείστοι τῶν μετὰ τοῦ Μαμφρέδου, θεωρήσαντες αὐτοὺς ἀπολεσθέντας, ἐξιφούλησαν κραυγαζόντες:

— Σοηβία!... Σοηβία!... Ἦλθομεν νὰ σὰς τιμωρήσωμεν, προδόται!...

Ἡ συμπλοκὴ ὑπῆρξε φοβερά. Ἡ τύχη μᾶλλον ἢ ἡ ἀνδρεία διηύθυνε τὰ κτυπήματα.

Ὁ Μαμφρέδης, οἱ Καπέκας καὶ τινες ἄλλοι, οἵτινες εἶχον μείνῃ ὀπίσω, περνίσαντες τοὺς ἵππους των ἔφθασαν ἐπὶ τόπου καὶ εἶδον ὅτι οἱ ἐχθροί, προσβληθέντες ἐρρωμένως ὑπὸ τῶν ἐταίρων αὐτῶν, εἶχον ὀπισθοχωρήσῃ καταλιπόντες ἐλευθέραν τὴν διόδον.

Ταυτοχρόνως δὲ ἤκουσαν καὶ μεμακρυσμένον κρότον βηματῶν ἀνδρῶν σπυδόντων εἰς βοήθειαν τῶν τὰ ἀμάξια φρουρούντων, καὶ εἶδον πλῆθος πυρῶν φερομένων τῇδε κάκεισε ἐν τῇ κώμῃ.

Μικρὸν ἔτι ἂν ἐβράδυνον, θὰ ἐπολιορκοῦντο. Ὁ Μαμφρέδης, καίπερ βλέπων ἐπικείμενον τὸν θάνατον, ἐπτέρνισε τὸν ἵππον του, ὅπως δράμῃ εἰς βοήθειαν τῶν συντρόφων του, ἀλλ' ὁ Κορράδος Καπέκας ἀνεχαίτισεν αὐτὸν εἰπὼν:

— Χάνεσθε, πρίγκηψ, καὶ δὲν τοὺς σώζετε... Ὑπῆρξαν γενναῖοι, ἀλλ' ἀσύνετοι... ἄς χύσωμεν ἐν δάκρῳ ἐπὶ τῆς τύχης των καὶ ἄς φυγώμεν.

Τότε ἐπτέρνισαν τοὺς ἵππους των καὶ ἔφυγον ἀπὸ ρυτῆρος. Τὰς ἐπομένας ἡμέρας διήλθον τὴν Βιζάκκαν, τὸ Βίμιον καὶ τὴν Λομβαρδικὴν Γουαρδιάν, διὰ δυσβάτων δὲ ὁδῶν ἀφίκοντο περὶ λύχνων ἄφας εἰς Ἀτροπάλδαν, τὸ φρούριον τῶν Καπεκῶν.

— Βαϊάρδε! ἐφώνησεν ὁ Μαρῖνος, δρασμὼν πρὸ τοῦ Μαμφρέδου ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ φρουρίου. Ἀμέσως δ' ἠκούσθη κρότος ἀλύσεων, ἀνοιγμάτων θυρῶν, κινήσεις καταπέλτου καὶ φωνὴ βροντῶδης ἐρωτήσεως:

— Τίς εἶ;

— Ζήτη ἡ Σοηβία καὶ ὁ ἅγιος Ἰανουάριος! Καταβίβασε τὴν γέφυραν, Βαϊάρδε, εἶπεν ὁ Μαρῖνος.

Ἡ γέφυρα κατεβιβάσθη, καὶ ὅτε ὁ Μαμφρέδης ἔφθασεν εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου, οἱ δύο ἀδελφοὶ Καπέκας, ἀφιππεύσαντες, ἐγονυπέτησαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ ἵππου του καὶ εἶπον αὐτῷ:

— Πρίγκηψ, εἰσθε εἰς τὸν οἶκόν σας.

— Ἄν ἡ τύχη δὲν κηρυχθῇ κατ' ἐμοῦ, ἀπήντησεν ὁ Μαμφρέδης, ἐλπίζω ὅτι θὰ

δυνήθω νὰ εἶπω ὑμῖν τοὺς αὐτοὺς λόγους ἐν Νεαπόλει εἰς τὸ Καστελκαπουάνον.

Αἱ σύζυγοι τῶν Καπεκῶν, ὑπεδέξαντο τὸν Μαμφρέδην, μεθ' ὅλης τῶν τῆς γυναίκεας χάριτος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

Ο ΚΥΑΝΟΥΣ ΘΑΛΑΜΟΣ

Λήγημα ΠΡΟΣΠΕΡ ΜΕΡΙΜΕ

ΜΑΞΙΜΟΥ ΒΙΑΡΕ

Α Π Ι Σ Τ Ο Σ !

[Συνέχεια]

Κωτερέτζ, Σεπτέμβριος.

«Τὸ πᾶν τετέλεσται . . . Ἀνεχώρησεν . . . Διὰ τί εἶμαι ἀκόμη ἐδῶ; Δὲν τὸ γνωρίζω. Διὰ τί ἐξ ἐναντίας θ' ἀνεχώρου; Δὲν πρέπει νὰ τὴν ἴδω πλέον.

» Ἀπὸ τίνος ἦτον ἔτι μᾶλλον εὐμενέστερα πρὸς ἐμέ; μοι ὠμίλει ἀπαύστως περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ νὰ δημιουργήσῃ θέσιν τινὰ ἐν τῇ ἐργασίᾳ μου. Τὰ χαρακτηριστικά της μοὶ ἐφαίνοντο ἡλλοιωμένα· δὲν ἐγέλα πλέον. Προχθὲς ἐξήλθομεν ὁμοῦ μετὰ τὸ γεῦμα. Ὁ κόμης Χαλζὺ μὲ ἡγάπα καὶ μοὶ ἐνεπιστεύετο προθύμως τὴν βαρωνίδα, πρὸς τὴν προσεφέρετο μᾶλλον ὥς πρὸς νεάνιδα ἢ ὥς πρὸς γυναῖκα.

» Θλιβερά προαίσθησις μ' ἐστενοχώρει. Παρὰ τὰς ἀποπείρας τῆς βαρωνίδος, ἡ συνδιαλέξις μας περιωρίζετο εἰς τινὰς μονοσυλλάβους λέξεις. Ἀφοῦ ἐδαπανήσαμεν πολὺν χρόνον, ὅπως ἀνέλθωμεν ἀπόκρημνον ράχιν ἐκαθήσαμεν ὑπεράνω χαράδρας. Ἀπόλυτος σιωπὴ ἐβασίλευσεν ἐπὶ πολὺ.

» — Αὐριον ἀναχωροῦμεν, εἶπε τέλος ἡ βαρωνίς.

» Στιγμιαίως συνέλαβον τὴν ιδέαν νὰ τὴν ἀπωθήσω ἐντὸς τοῦ ὑπὸ τοὺς πόδας μου βομβοῦντος χειμάρρου καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσω καὶ ἐγώ.

» Δὲν ἀπῆντησα, ἐκάτερος δ' ἀπέφυγε τὸ βλέμμα τοῦ ἄλλου.

» Μετὰ τέταρτον ὥρας, ἡ κυρία Δεραμπέρ ἐψιθύρισε διὰ πεπνιγμένης φωνῆς:

« — Ὁ πατήρ μου ἔχει υἱὸν μονογενῆ, τὸν ὅποιον πρὸ ἐξαετίας ἀρνεῖται νὰ δεχθῇ, διότι ἐνυμφεύθη τὴν θυγατέρα διδασκάλου τῆς ἰχθυογραφίας. »

» Ἀ! φίλε μου, ἠνόησα, πρῶτον ἤδη, τί ἀξίζουσιν ἡ περιουσία καὶ οἱ τίτλοι; ἠνόησα διὰ τί ἀκαταμάχητος δύναμις μ' ἐκώλυε νὰ προφέρω τὴν ἐρωτικὴν λέξιν, ὅσκις αὕτη ἐκ τῆς καρδίας ἀνῆρχετο εἰς τὰ χεῖλη μου. Ἐγὼ πτωχός, ἀγνωστος, καταγωγῆς ἀσήμου, ἡδυνάμην νὰ προτείνω εἰς τὴν βαρωνίδα Δεραμπέρ, εἰς μίαν τῶν ἐν Παρίσις διαπρεπουσῶν ἐπὶ πλούτῳ καὶ καλλονῇ, νὰ γίνῃ σύζυγός μου, χωρὶς νὰ διεγείρω τὰς ἀγενεστέρας ὑποψίας, χωρὶς νὰ καταισχυθῶ; Καὶ ἡ

δυνάμην νὰ εἶπω εἰς τὴν γυναῖκα ταύτην: Γενοῦ ἐρωμένη μου;

» Ἐδοκίμασα τὴν στιγμὴν ταύτην ἀνῆκουστον παραφορὰν ὀργῆς καὶ λύσεως· ἀνεκάλυφα ἐν τῇ διαγωγῇ τῆς κυρίας Δεραμπέρ τὴν φρικτοτέραν φιλαρέσκειαν, τὴν πονηροτέραν ἀπῆντιαν. Διὰ τί νὰ καταβάλῃ τόσας φροντίδας, τόσας προσπάθειας, ὅπως ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν εἰς νεκρόν, ἀφοῦ ὤφειλε νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ εὐθύς ὡς θ' ἀνεξωγοῦναι ἐν ἐμοὶ τὴν δύναμιν νὰ πάσχῃ; Ἡθέλησε νὰ καρπωθῇ τὴν δόξαν μίαν ἀναστάσεως;

» Ἐστράφην πρὸς τὴν κυρίαν Δεραμπέρ. Τὸ βλέμμα, δι' οὗ τὴν περιέβαλον, θὰ ἦτο τρομερόν, ἀλλ' ἡ ὀργή μου κατηνύσθη πρὸ τῆς κατηφούς καὶ γλυκείας ἐκφράσεως τοῦ προσώπου της, ὅπερ ἐφώτιζον αἱ τελευταῖαι λάμψεις τοῦ λυκόφωτος. Οὐδὲν εἶμαι, οὐδὲ ποτὲ πιθανῶς θὰ ἤμαί τι, ἐσκέφθην. Ποίαν δόξαν, ποῖον κοῦφον θρίαμβον δύναμαι νὰ παράσχω εἰς γυναῖκα; Καὶ ἡ καρδιά μου ἐνεπλήσθη εὐγνωμοσύνης.

» Εἶχε νυκτώσει, ὅτε ἡ κυρία Δεραμπέρ ἐγερθεῖσα ἔλαβε τὸν βραχιονά μου. Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐνομιζόμην δυστυχῆς . . . Δυστυχῆς! Ἦτο πλησίον μου ἤκουον τὴν θορυβώδη ἀναπνοήν της, ὁ βραχίον της ἔτρεμεν ὑπὸ τὸν ἰδικόν μου. Ἐτρεμε, περὶ τούτου εἶμαι βέβαιος. Ἐφθάσαμεν εἰς τὴν θύραν τοῦ ξενοδοχείου της, χωρὶς νὰ προφέρωμεν λέξιν· ἐκεῖ, παρασυρθεὶς ὑπὸ αἰσθηματος ἀνωτέρου τῆς θελήσεώς μου, ἔλαβον τὴν χεῖρά της καὶ ἀπέθεσα ἐπ' αὐτῆς παρατεταμένον ἀσπασμόν.

» Ἡ κυρία Δεραμπέρ δὲν τὴν ἀπέσυρε· με παρητήρει. Ἐνόμισα ὅτι εἶδον δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της.

» — Θὰ εὐαρεστηθῇτε ν' ἀποχαιρετήσητε τὸν πατέρα μου, εἶπε καὶ εἰσῆλθεν.

» Τὸ βλέμμα της μὲ εἶχε μαγεύσει. Ἐπεισθὴν πρὸς στιγμὴν ὅτι ὁ κόμης Χαλζὺ θὰ μοὶ προσέφερε τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς του. Μετὰ μίαν ὥραν εὐρισκόμην πλησίον του. Μὲ ἀπεχαιρέτισε μετὰ θελκτικῆς φιλοφροσύνης, προτρέψας με ὅπως, ἐπιστρέφων εἰς Παρίσιους, τὸν ἐπισκεφθῶ. Ἡ κ. Δεραμπέρ δὲν ἐνεφανίσθη. Καθ' ὅλην τὴν νύκτα ἤλπιζον ἔτι. Ἀλλὰ τί; δὲν γνωρίζω.

» Καὶ τὴν ἐπαύριον οὐδὲν, οὐδὲν πλέον ἐν τῷ κόσμῳ . . . Εἶχεν ἀναχωρήσει. Ἀλέκο, δὲν εἶχον ἔτι πάθει . . . Καὶ ὁμως, πίστευσόν με, δὲν ἀπατῶμαι, ἡ γυνὴ ἐκείνη μὲ ἀγαπᾷ . . . ἀλλ' αἰσχύνεται διὰ τοῦτο ἀναμφιβόλως . . . Καὶ αὕτη! . . . ὦ! αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου! »

Παρίσις, Ἰανουάριος.

» Ἐνθυμεῖσαι, Ἀλέκο, ὅτι πρὸ ὀκτῶ μηνῶν, ὅτε προσεπάθεις νὰ μὲ θεραπεύσης, σοὶ ἀπῆντων: ἀδύνατον νὰ ζήσω; Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπάρχουσι μόνον ἐτέραι καὶ οἰκοκυραί. Αἱ μὲν ἀπέχθειαν, αἱ δὲ ἀηδῖαν μοὶ ἐμπνέουσι. Δὲν μοὶ ἀντέλεγες, διότι ἠνόεις, ἐν τῇ ἐκφράσει τοῦ δικαίου, τὴν φοβεράν δυστυχίαν μου, ἀλλ' ἐψιθύ-

ρίζες χαμηλοφώνως: ὑπάρχουσι καὶ γυναῖκες.

» Εἶχες μυριάκις δίκαιον. Ὑπάρχουσι γυναῖκες, ὄντα, ἀτινα ἔχουσι περισσοτέραν ἡμῶν ἀγνότητα, αὐταπάρνησιν καὶ καλλονήν.

» Εἶνε πρώτη πρωϊνὴ ὥρα· ἡ βροχὴ πίπτει κρουνηδόν ἐπὶ τῆς στέγης μου· εἶνε μία τῶν πενθιμοτέρων νυκτῶν, ἐξ ὧν ποτὲ περιεκαλύφθησαν οἱ Παρίσιοι, εἶμαι μόνος ἐν τῷ ὀρόφῳ μου, καὶ ἐν τούτοις ἡ χαρὰ πλημμυρεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ μου . . . Ἀφοῦ τῇ ἔγραψα, δὲν μοὶ ὑπολείπεται ἢ νὰ διακηρύξω τὴν εὐτυχίαν μου.

» Πῶς διέρρευσαν οἱ δύο μῆνες, οἱ μεσολαβήσαντες ἀπὸ τῆς ἐκ Κωτερέτζ ἀναχωρήσεώς της, μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν τὴν ἐπανεῖδον, τοῦτο δὲν ἐξετάζω. Γνωρίζω μόνον ὅτι δὲν ὑπῆρχε πλέον δι' ἐμέ οὔτε παρόν, οὔτε μέλλον, οὔτε ἡμέρα, οὔτε νύξ. Ἐνίοτε διηρχόμην ἡμέρας ὀλοκλήρους χωρὶς νὰ ἐγερθῶ τῆς κλίνης. Τί μὲ ὠφέλει; Πολλάκις ἔμενον μέχρι τῆς πρωίας ἐπὶ τοῦ θρονίου μου. Πανταχοῦ ἐβλεπον τὸ χάος, τὸ ψῦχος, τὸ σκότος. Μετὰ μηνιαίαν ἐν Παρίσις διαμονὴν ἔλαβον σημειώσιν, περιέχουσαν τὰς λέξεις μόνον ταύτας: « Διὰ τί δὲν ἔρχεσθε νὰ μᾶς ἴδητε; » Ἀπῆντησα: « Ἀδύνατον » χωρὶς ν' ἀπαλλαγῶ τῆς θλιβερᾶς ληθαργίας μου.

» Τέλος ἐσπέραν τινά, τὴν 4ῃ Δεκεμβρίου, ἡ θύρα τοῦ δωματίου μου ἠνεώχθη. Ἦτο ἐκείνη, πάντοτε ὥραία, ἀλλ' ὠχρὰ καὶ ἰσχνή. Διευθυνθεῖσα πρὸς με ἔλαβε τὰς χεῖράς μου καὶ μοὶ εἶπε βραδέως:

« — Σὺς ἀγαπᾷς μὲ ἀγαπάτε καὶ σεῖς, ὥστε νὰ συναινέσετε νὰ μὲ νυμφευθῇτε; »

» Ὑπάρχουσι συγκινήσεις ἀνέκφραστοι. Μετὰ μίαν ὥραν ὠλόλυζον ἔτι πρὸ τῶν ποδῶν της, ἐκείνη δὲ ὑπεμειδία καὶ ἐδάκρυε συγχρόνως.

» — Ὁ γάμος μας ἀδύνατον νὰ τελεσθῇ τώρα, ἔλεγεν· ἀνήκω εἰς τὸν πατέρα μου, δὲν θέλω δὲ νὰ πικρῶν τὰς τελευταίας ἡμέρας του· ἀλλὰ δὲν ἡδυνάμην καὶ νὰ σὰς ἀφήσω ν' ἀποθάνετε, ἐξηκολούθησε μετὰ βλέμματος, ὅπερ ἀδύνατον νὰ λησμονήσω· ἂν ἦμαι ἔνοχος, ὁ Θεὸς θὰ μὲ συγχωρήσῃ, περὶ τούτου εἶμαι βεβαία.

» Εἶτα μοὶ διηγήθη τὸν μετὰ τὸν χωρισμόν μας βίον της. Εἶχεν ὑποφέρει, φίλε μου, ὅσον ἐγώ! Τρὶς ἤλθε μέχρι τῆς θύρας μου, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε τὸ θάρρος ν' ἀναβῇ εἰς τὸ δωματίόν μου.

« — Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διατάσσω, μοὶ εἶπεν ἀποχωρίζομένη με. Θέλω νὰ ἔχετε γράψῃ πολλὰ νέα κεφάλαια τοῦ ἔργου σας κατὰ τὴν προσηχὴ ἐπάνοδόν μου. »

» Τὴν αὐτὴν νύκτα εἰργάσθη.

» Πάντες ἀπεδώκατε εἰς τὴν δραστηριότητά μου καὶ εἰς τὴν παντοδυναμίαν τῆς θελήσεώς μου τὴν αἰφνιδίαν ἐξέγερσιν τοῦ νοός μου καὶ τὴν ταχείαν ἐπιτυχίαν μου. Ἀλλ' ἡ θέλησίς μου, τὸ τάλαντόν μου ἦτον ἐκείνη, τὸ ὄνομα δὲ ταύτης ὤφειλε νὰ δοξασθῇ ἀντὶ τοῦ ἰδικοῦ μου. Μὲ ἡγάπησεν ἀσημον, ἀγνωστον, καταπεφρονη-